

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXXVI. De Ignatii artyrio & ejus epistolis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

dum Christo ut Deo, & ad confederandam disciplinam: homicidium, adulterium, fraudem, perfidiam & cetera scelera prohibentes. Tunc Trajanus rescriptit, hoc genus inquirendos quidem non esse, oblatos verò puniri oportere. Et hæc quidem ita se habebant.

CAPUT XXXIV.

Quod Ecclesiam Romanam quartus rexerit Evarestus.

Huc refer
Niceph.
c. 25. l. 3.

EX Romanis autem Pontificibus Clemens anno supradicti Imperatoris tertio abiit e vita, evaresto Sacerdotium relinquens, cum novem totos annos prædicationem verbi divini procurasset.

CAPUT XXXV.

Quod tertius Hierosolymorum Ecclesia præfuit Iustus.

Vide
Niceph.
l. 3. c. 2.

SYMEONE quoque ad hunc quem diximus modum vita defuncto, Hierosolymitani episcopatus sedem Iustus quidam Iudeus capessit. Quippe ea tempestate innumerabiles ex circumfione ad Christi fidem transierant.

CAPUT XXXVI.

De Ignatio eius epistolis.

Huc refer
Niceph.
c. 29. l. 3.

ISDEM temporibus florebat in Asia Polycarpus Apostolorum Discipulus, qui à familiaribus ac ministris Domini, Smyrnenfis ecclesiæ episcopatum acceperat. Papias quoque Hierapolitanus episcopus eadem ætate celebris fuit, vir inprimis disertus & eruditus, ac Scripturarum peritus. Ignatius prætereà multorum sermonibus nostra etiam ætate celebratus, secundus post Petrum Antiochensem ecclesiam sortitus est. Hic ob fidem Christi e Syria ad urbem Romam perductus, bestiis obiectus esse dicitur. Et cum per Asiam sub accuratissima satellitum custodia ductaretur, singularum nihilominus civitatum quas ingrederetur, ecclesias sermonibus & cohortationibus suis confirmans, monebat inprimis ut sibi à pravis Hæreticorum opinionibus caverent, quæ tunc primum in lucem emergere cum cœpissent, copiosius pululabant. Hortatusque est ut Apostolorum traditionibus tenaciter inhaerent: quas quidem ad certiores posteritatis

A Θεὸς δὲ κίλιν ὑμνεῖν. καὶ πρὸς τὸ τὴν ἑκκλησίαν αὐτῶν διαφυλάσσειν, καὶ λυεῖται φονεῖν. μαχεύειν. πλεονεκτεῖν. ἀποσερεῖν καὶ τὰ τέτοις. μοια. πρὸς ταῦτα ἀνέγραψε Τραϊανὸς, τῶν χριστιανῶν φόβον μὴ ἐκζητεῖσθαι μὴ, ἐμπεσον ἢ κολάζεσθαι. καὶ ταῦτα μὴ ἐν ἰστοῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ΄.

Ὅπως τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας τέταρτος Εὐάρις ὡγεῖται.

Τὸν δὲ ἑκκλῆσιᾳ ὡς ἀποκόπων εἶπε τῆς ἑκκλησίας βασιλέως δεχόμενος Εὐάρις ὡς παραδόντες τὴν λειτουργίαν, ἀναλύνει τὸν βίον, ἵνα πάντα περὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἑκκλησίας λόγος διδασκαλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ΄.

Ὅπως τῆς ἑκκλησίας ἑκκοστὸς ὡγεῖται.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Συμεὼν τὸν δηλωθέντα ἀτελειωθέντος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπισκοπῆς τὸν θρόνον Ἱερουσαλὴμ πρὸς ὄνομα Ἰούστου, μυρίων ὅσον ἐκκλησίᾳ εἰς τὸν χριστιανικαὺτα περὶ δουκῶν εἰς καὶ αὐτὸς ὡς, δαδὲχεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λς΄.

Περί Ἱγνατίου τῆς ἐπιστολῶν αὐτοῦ.

Διέπερε γὰρ καὶ τὰς ἐκκλῆσις τῶν ἀποστόλων ὁμιλήσας πολυκαρπῶ, τῆς καὶ Συμεὼν ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀντοπίων καὶ ὑπερετῶν ὡς Κυρίᾳ, τὴν ἐπισκοπὴν ἐκχεῖσθαι. καθ' ὃν ἐγνωρίζετο Παπίας τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ παρρησίας καὶ αὐτὸς ἐπισκοπῶν, ἀντὶ τὰ πάντα ὅτι μάλα σα λογιώτατος καὶ τῆς γραφῆς εἰδήμων. ὅτε παρὰ πλείους εἰσέπνυε διαβόητος Ἱγνατίου, τὸ καὶ Ἀντιόχειαν Πέτρος διαδοχῆς, δεύτερος τὴν ἐπισκοπὴν κεκληρωμένος. ὡς γὰρ ἔχει τετον δὲ Συρίας ἐκκλῆσιν τὴν Ρωμαίων πόλιν ἀναπεμφθέντα, θηρίων θύρας δαυροδὸν τὸ εἰς Χριστὸν μαρτυρίας ἐνεκεν. καὶ δὴ τὴν δι' Ἀσίας ἀνακομιδὴν μετ' Ἀπμμελίας φρεσὶν φυλακῆς ποιῶν, τὰς ἐκκλῆσιν αἰς ἐπεδήμει παρρησίας, ταῖς διαδόχων ὁμιλίαις τε καὶ περὶ τῶν ἐπὶ τῶν πρῶτοις μάλα σα περὶ φυλάξεσθαι τὰς αἰρέσεις ἀρτὶ τότε πρῶτον ἀναφύσας καὶ ἐπὶ

πολλὰς παρῆναι· ἀποστρέψας τε ἀπέλ-
 χε· τῆς τῆς Α' ποςόλων ἀποδόσεως, ἣν
 ὑπεράσφαλειας, καὶ ἐξέφωκεν ἡ δὲ μαρ-
 τυρὸν· διατυπώσας ἀναγκαῖον ἡγεῖτο.
 ἔτι δὲ τὰ ἐν Σμύρῃ γρόμῳ, ἐνθα ὁ Πο-
 λυκάρπῳ ἦν, μίαν μὲν ἐπιστολὴν τῇ κτ' τῷ
 Ε' φεσον ἐκκλησίᾳ γράφει, ποιμνίῳ αὐτῆς
 μνημονεύων Οησίμῃ. ἐτέραν δὲ τῇ ἐν Μαγνη-
 σίᾳ τῇ ἀπὸ Μακρόνδρῳ, ἐνθα πάλιν Ε' ποκόπῃ
 Δάμα μνημὺν πεποιήται· καὶ τῇ ἐν Τροάδι
 σι δ' ἄλλῃ, ἥς ἀρχόντα τότε ὄντα Πολύβιον
 ἰσορεῖ. ἀπὸ ταύταις καὶ τῇ Ρ' ὡμαίων ἐκκλη-
 σίᾳ γράφει· καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀποστρέφει, ὡς μὴ
 ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
 αὐτὸν ἀποστρέψασιν ἐλπίδῃ. δὲ ὡν καὶ
 βραχυτάταις ἐπιδείξω τῇ εἰρημῶν πα-
 ρατῆρος ἀξίον. γράφει δὲ οὕτω καὶ λέγει· ἀπὸ
 Συρίας μέχρι Ρ' ὡμαίων θηριομαχῶν διὰ γῆς
 καὶ θαλάσσης, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἐν δὲ δ' ἐμὲ
 δέκα Λεοπαρδοῖς, ὅ ἐστι τρεῖς ἡμιόλιον Τάγμα·
 οἱ καὶ ἐνεργέτεροι, χεῖρας γήνομαι. ἐν δὲ
 τοῖς ἀδικήμασι αὐτῶν μᾶλλον μαθητεύο-
 μαί· καὶ ἀπὸ τῆς δεδικαίωμαι. ὁναίμην
 τῇ θηρίων τῶν ἐμοὶ ἐτοίμων· ἀ καὶ εὐχομαι
 σῴτομά μοι εὐρεθῆναι. ἀ καὶ κολακεύσω
 σωλόμενος με καλαφῶν, ἐχ' ὡς περὶ ἰνῶν
 δειλαπόμενα· ἐχ' ἡ ψαλὸν καὶ αὐτὰ δ' ἀκον-
 τα μὴ φέλη, ἐγὼ ἀποστρέφωμαι. συζηνώ-
 μιν μοι ἐχέει· τί μοι συμφέρει, ἐγὼ γνώ-
 σκω· καὶ ἀρχομαι μαθητῆς ἐν αὐτῇ· ἐν με-
 λῶσιν τῶν ὀρεῶν καὶ ἀσπίων, ἵνα Ἰησοῦ
 Χριστοῦ ἐπιτύχω, πύρε καὶ σαυρὸς, θηρίων τε
 συστάσεις· σκορπὸς μοι ὁ δέων. συσκοπαὶ μελῶν.
 ἀλεσμοὶ ὅλας τὰ σώματα. κολάσεις δ' διαβό-
 λος εἰς ἐμὲ ἐρχέσθωσαν, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ
 ἐπιτύχω· καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῆς θηλωθείσης πό-
 λεως ταῖς καταλεχθείσας ἐκκλησίαις διετυ-
 πώσας. ἡ δὲ δ' ἐπέκεινα τῆς Σμύρνης γρό-
 μῳ, ἀπὸ Τροάδῃ τοῖς τε ἐν Φιλαδέλ-
 φείᾳ αὐθις διὰ γραφῆς ὁμιλεῖ, καὶ τῇ Σμυρναί-
 ῳ ἐκκλησίᾳ, ἰδίως τε τῇ ταύτης ἀποστρέφει·
 Πολυκάρπῳ ὅν οἱ αὖ δὲ Α' ποςόλον ἀνδρῶν
 δ' ἄλλα γνωρίζων, τὴν καὶ Ἀνθίουχίαν αὐτῶν
 ποιμνίῳ, ὡς ἀν' γνήσιον καὶ ἀγαθὸς ποιμνίῳ
 ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς ἔχειν αὐτὸν ἀξίον. ὁ δ' αὐτὸς
 Σμυρναίοις γράφων, ὅσα οἱ δ' ὁποῖεν ῥητοῖς

A notitiam testimonio suo confirmatas
 scriptis mandare necessarium duxit.
 Itaque cum Smyrnam venisset, in qua
 tum erat Polycarpus, unam quidem e-
 pistolam scripsit ad ecclesiam ephesio-
 rum, in qua Onesimi ipsorum Pastoris
 mentionem facit. Alteram quoque
 dedit ad Ecclesiam Magnesiæ civitatis
 quæ ad Mæandrum sita est, in qua et-
 iam Damam Episcopum nominat. A-
 liam item ad Ecclesiam Trallianorum,
 cujus Antistitem tunc fuisse memorat
 Polybium. Preter has est & alia ejus epi-
 stola ad Ecclesiam urbis Romæ, in qua
 orat atque hortatur Romanos, ne mar-
 tyrium à se depellentes ac deprecantes,
 spe ac voto se fraudare velint. Sed
 operæpretium fuerit ad confirmatio-
 nem eorum quæ diximus, nonnulla
 ex iis literis hic adscribere. Scribit igitur
 in hunc modum: A Syria Romam
 usque cum bestiis depugno, terra ma-
 rique, noctu & interdiu, colligatus de-
 cem Leopardis, hoc est, manipulo mi-
 litum: qui beneficiis à me affecti, sa-
 viores fiunt. Verum ego injuriis qui-
 dem illorum crudior: non idcirco ta-
 men justificatus sum. Utinam fruatur be-
 stiis illis quæ mihi paratæ sunt. Quas
 equidem opto ut quamprimum inveni-
 am. Palpaturus sum eas, ut me cele-
 riter devorent, nec metu absteritæ mi-
 hi parcant, quemadmodum aliquibus
 pepercerunt. Quod si fortè recusa-
 bunt, ego eas vi adigam. Veniam mi-
 hi date. Novi quidnam mihi conducatur.
 Nunc tandem incipio esse Discipulus
 Christi. Nulla res tam earum quæ ad-
 spectabiles sunt, quàm earum quæ sub
 oculos non cadunt, animum meum ca-
 piam, ut Jesu Christo possim potiri. Ignis,
 crux, bestiarum impetus, ossium di-
 stractio, confractio membrorum, ac
 totius corporis contusio, Diaboli deni-
 que supplicia in me unum incurfent,
 dummodo Christo frui mihi liceat. Et
 hæc quidem ille ex Asia ad Ecclesias su-
 perius memoratas perscripsit. Postea
 verò à Smyrna ulterius progressus, cum
 Troadem venisset, inde ad Philadel-
 phenfes literas dedit, & ad Smyrναο-
 rum Ecclesiam, privatimque ad Poly-
 carpum eorum Episcopum. Quem
 cum Apostolicum virum esse planè co-
 gnosceret, ipsi tanquam bonus ac fidelis
 pastor, gregem Antiochenæ Ecclesiæ
 commendavit: rogans ut omni cura ac
 diligentia illum fovere vellet. Idem in
 epistola ad Smyrναος de Servatore no-

stro loquens, quædam ejus verba recitat, quæ unde acceperit ignoro. Ego verò, inquit, post resurrectionem Dominum ipsum in carne apparuisse scio & credo. Qui cum ad Petrum & ceteros ejus comites accessisset, dixit illis: Apprehendite, contrectate me, & videte, quòd non sum incorporeus Spiritus. Statimque eum contrectantes, crediderunt. Hujus porro Ignatii & martyrium & epistolas commemorat Irenæus his verbis: Quemadmodum dixisse fertur quidam e nostris ob Christi fidem damnatus ad bestias: frumentum ego sum Dei, & ferarum dentibus molor atque comminuor, ut panis mundus efficiar. Sed & polycarpus in sua ad philippenfes epistola earumdem meminit epistolarum. Obsecro, inquit, vos omnes, ut pareatis præpositis vestris, omnemque patientiam exerceatis, quam spectastis non solum in Ignatio, Rufo ac Zosimo viris beatissimis, sed etiam in aliis civibus atque inquilinis vestris; & in ipso præcipue paulo, ceterisque apostolis: pro certo habentes, quòd hi omnes non frustra cucurrerunt, sed in fide ac justitia ingressi, ad locum sibi à Deo debitum pervenerunt, quandoquidem & passionum ejus participes extiterant. Neque enim præfens sæculum, sed eum qui pro nobis passus & à Deo suscitatus est adamarunt. et paulò post addit: Scripsistis ad me & vos & Ignatius, ut si quis fortè in Syriam proficeretur, vestras literas eò deferret. Quod quidem perficiam si tempus opportunum nactus fuero: vel ego ipse, vel per alium quempiam, cui id munus vestræ causæ delegabo. epistolas omnes Ignatii quas ad me scripsit, & quascunque demùm apud nos reperire potuimus, quemadmodum nobis mandastis, ad vos misimus. Quas quidem huic epistolæ subjecimus. Ex iis magnam utilitatem percipere vobis licebit. Continent enim fidem, patientiam, & ceteraque ad augendum Domini nostri cultum pertinent. Atque hæc quidem de Ignatio. Quo defuncto, episcopatum antiochenæ ecclesiæ suscepit Heros.

A συλκέρηται, τοιαῦτα ἴνα πρὶ τῶ Χρυσῶ διε-
ξιών ἐγὼ ὅτι καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐν Καρρίαι-
τὸν οἶδα, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ ὅτε πρὸς τὰς πρὶ
Πέτρον ἐλήλυθεν, ἔφη αὐτοῖς λαβετε, καὶ
λαφῆσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι οὐκ εἰμι δαιμόνιον
ἀσώματον καὶ ἐνθὺς αὐτῶ ἡ ψαύω, καὶ ἐπὶ δύσας
οἶδε ὅτι αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ ὁ Εἰρηναῖος, καὶ
τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶ μνημονεύει λέγων ἔτι
ὡς εἶπέ τις τῶν ἡμετέρων διὰ τὴν πρὸς Θεὸν
μαρτυρίαν καὶ ἀκριβεῖς πρὸς θνητὰ, ὅτι σὺ
εἰμι Θεὸς, καὶ δι' ὁδόντων θνητῶν ἀλήθωμα,
B ἴνα καθαρὸς ἄρτος ἐνερθεῖ. καὶ ὁ Πολύκαρ-
πος ὅτι τῶν αὐτῶν μνημονεύει ἐν τῇ φερε-
μένη αὐτῶ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ, Φα-
σκὼν αὐτοῖς ῥήμασι. ὁ ἀκαλῶ οὐκ πάντας
ὑμᾶς πειθαρχεῖν καὶ ἀσκέειν πᾶσαν ὑπομονήν,
ἣν εἴδετε καὶ ὁφθαλμοῖς ἐξέμεινον ἐν τοῖς μα-
καρίοις Ἰγνατίῳ καὶ Ρύφῳ καὶ Ζωσίμῳ, ἀλλὰ
καὶ ἐν ἄλλοις τοῖς ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ Παύ-
λῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις· πεπεισμένοι
ὅτι ἔστι πάντες οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, ἀλλὰ
πίσει καὶ δικαιοσυνῇ, καὶ ὅτι εἰς τὸν ὁφθαλ-
μόν αὐτοῖς τόπον εἰσὶ ὡς καὶ Κυρίῳ, ὃ καὶ
C σπένεπαθον. καὶ γὰρ τὸν νῦν ἡγάπησαν αὐτῶν,
ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν δόξαν ὀνόμα, καὶ δι' ἡμᾶς
ὑπὸ τῶ Θεοῦ ἀναστήσει. καὶ ἐξῆς ἐπιφέρει
ἐγράψατέ μοι καὶ ὑμεῖς καὶ Ἰγνατίῳ, ἵνα
εἴαν τις ἀπέρχη εἰς Συρίαν, καὶ τὰ παρ'
ὑμῶν δόξα καὶ ἡ γράμματά. ὅπως ποιοῦν
εἴαν λάβω καὶ ἐν ἐνθεῶν, εἴτε ἐγὼ, εἴτε ὁ
πέμπω πρὸς εὐσυνία καὶ ἀρετῇ ὑμῶν. τὰς ἐπι-
στολάς Ἰγνατίου τὰς πεμφθείσας ἡμῖν ὑπὸ
αὐτῶ, καὶ ἄλλας ὅσας εἶχομεν παρ' ἡμῖν, ἐπέμ-
ψαμεν ὑμῖν καθὼς ἐνετείλατο. αἱ λίαν ὑπο-
τεταγμέναι εἰσὶ τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ· ὅτι
D μεγάλα ὠφελήθηται διωθήσεσθε. ἀφ' ἧς
γὰρ πίστις καὶ ὑπομονή, καὶ πᾶσαν οἰκοδομή-
την εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν ἀνήκεσαν. καὶ τὰ μέ-
γιστα τὸν Ἰγνατίον τοιαῦτα. διαδέχεται ὁ
μετ' αὐτὸν τὴν Ἀντιστοχίας Ἐπισκοπὴν Ἡρώς.